

maa dernæst tilføje, at dette er kun to Exempler, som jeg har nævnt blandt 30 Mænd, der have været straffede med Straf fra 6—12 Gange ved en Uddeling i eet Aar. Saadanne Individuer er der altid nogle enkelte af. Straffeloven er ikke til for de Ustyldige, og jeg ønsker ingenlunde strenge Straffe indførte for dem, som en enkelt Gang komme til at begaa en Forseelse, men Individuer af en saadan Beskaffenhed som dem, jeg har nævnt, der fremtræder som Kulminationsresultater af den almindelige, stigende Tendents til at begaa Lovovertrædelser, og den særlige Tilbøjelighed til saadanne paa Grund af Alder, Opdragelse og stedlige Fristelser i Forbindelse med Tidsaandens Paaavirning, er det efter min Formening en nødvendig Fordring, at der gives et tilstrækkeligt Antal af forskjelligartede, alvorlige Straffemidler. Hvorledes ville nu disse Individuer, der have gennemgaaet den lange Række af Paa-mindelser og Advarslers, Anvendelsen af Disciplinarmidler, Kasernearrest, mørk Arrest, Krumslutning, Vand og Brød, Nedsættelse i de Meniges anden Klasse og Rottingsslag, kunne blive straffede efter det Forslag, som der er foreslået af den høitærede Krigsminister? Ja, Strafarbejde vil ikke kunne anvendes lige overfor de Forseelser, her er Tale om, og da man hverken har Krumslutning eller staaende Arrest, vil man langt tidligere komme til Vand- og Brødstraffen, og da man ikke har Nedsættelse i de Meniges anden Klasse og Rottingsslag, vil man langt længer komme til at blive staaende ved Vand- og Brødstraffen; det vil sige, man vil komme til at anvende Vand- og Brødstraffen i en saa stor Udstrækning, at jeg tror, at Sundhedskollegiet paa Forespørgsel vistnok absolut vil sige, at det ikke tør garantere, at det vil være gavnligt for Sundheden (Casse: De mener skadeligt!) ja, ikke tør garantere, at det vil være uskadeligt for Sundheden, om Forladelse, jeg fortalte mig, men jeg er saa forskjælet og saa træt, at det let kan ske. Det er min Opfattelse, at efter de Bestemmelser, der findes i det Straffelovforslag, som vi nu have til Forhandling, ville vi lige overfor saadanne Individuer komme til en af to Ting, enten til at straffe dem saa stærkt med Vand og Brød, at det bliver en Synd, man kommer til at begaa mod de Paaagjældende, eller man bliver nødsaget til ved de sidste Forseelser i Rækken at erstatte Vand- og Brødstraffen med andre Straffe, og altsaa at gaa den omvendte Vej af, hvad der ellers er Skik og Brug, saaledes at gjen-tagne Forseelser straffes paa en mildere Maade, Noget, der nødvendigvis leder til, at man bliver spillet paa Næsen, hvorfor jeg tror, at man maa erkjende, at det er en Vej, man ikke kan gaa. — Kan man nu ikke gennem Organisationen søge at forbedre Forseelser, og vil Folkethinget ikke gaa ind paa at lade anvende staaende Arrest, Nedsættelse i anden Klasse paa saadanne Individuer, ser jeg for mit Vedkommende ikke, at der er Andet at gjøre

end, at man, naar man overhoved vil hævde Disciplinen, maa gaa en hel anden Vej, nemlig at søge de Individuer, som man ikke har tilstrækkelige passende Straffemidler til at straffe i Tjenesten, fjernede fra Tjenesten, det vil sige, at det bestemmes, at de meget stærke Gjentagelser af de Forseelser, som omhandles i dette Lovforslags 10de Kapitel, kunne, naar Aarsagen dertil stammer fra ond Villie eller fra Gjenstridighed, rammes med de Paaagjældendes Fjernelse fra Tjenesten til Strafarbejde, og at man, for saa vidt Gjentagelsernes Antal ikke er saa stort, og Aarsagen ikke er ond Villie eller Gjenstridighed, men kun Letsindighed, søger at fjerne de Paaagjældende fra Tjenesten paa en eller anden Maade i Overensstemmelse med den Tante, som allerede tidligere mange Gange har været omtalt her i denne Sal, og som har været særlig antydet gennem det Forslag, som min ærede Nabo til Venstre (N. P. Jensen) har stillet, nemlig ved at de Paaagjældende fjernes fra Kammeraterne til en særlig Uddeling, hvad enten man nu finder det rigtigst at kalde det en Straffesafdeling, en Arbejdsafdeling eller en Disciplinarsafdeling, eller søger at naae et passende Forhold ved at omdele Bestemmelserne om Nedsættelse i de Meniges 2den Klasse. Jeg har for mit Vedkommende ikke villet stille noget Forslag derom, uagtet det for mig bliver den eneste Udvei, jeg kan se mulig, naar Folkethinget ikke vil gaa ind paa at bevare i det Mindste en forvarig og virksom Straf. Jeg har ikke stillet Forslag derom, fordi efter min Anskuelse en saadan Anvendelse af Mandfabet er mere inhuman end dettes Afstraffelse gennem en forvarig Straf. Jeg har heller ikke stillet Forslag derom af en anden Grund, og det er den, at jeg som enkelt Medlem ikke har troet mig i Stand til at have det fulde Materiale paa rede Haand, som vilde være nødvendigt, naar jeg virkelig skulde stille et Forslag op, som lod sig gennemføre i alle sine Enkeltheder; men jeg skal til-lade mig at henstille denne Tante til nye Overveielser, for saa vidt, som det skulde vise sig, at man vedblivende ikke vil gaa ind paa Vibeholdelsen af nogen af de forvarige Straffe. Jeg skal derfor lige over for den høitærede Minister slutte med en Hensjilling til ham. Jeg tror, at den høitærede Minister og jeg ere fuldstændig enige om Maalet, hvortil der bør stræbes hen; vor Uenighed er kun med Hensyn til Veien, der skal føre til Maalet. Jeg tvivler ikke om, at den høitærede Ministers Standpunkt er det, at han har forment sig i alle Henseender tilstrækkeligt oplyst til at kunne fatte og sælde en moden Beslutning om, hvad han vilde forelægge Rigsdagen; men jeg tror, at den høitærede Minister maatte vil erkjende, at saaledes som Sagen foreligger oplyst her for Thinget, — en Oplysning, der jo for en stor Del indskrænker sig til de saa Bemærkninger, der, holdte i mere